

og helligt Formaal, som paa ingen Maade kan forhaanes eller siges at være det Samme som at opstille en falsk Gubdom. Det ærede Medlem heraaftede sig paa en Autoritet, nemlig afsøbe Professor Bornemann, der ganske sikkert har saa megen Fortjeneste af vor criminalistiske Udvikling, at Paaberaabelsen af hans Ansuelser ved denne Leilighed er ganske paa sin Plads; men jeg skal dog ligeoverfor det ærede Medlem tillade mig at bemærke, at denne Paaberaabelse af hans Autoritet ved den Leilighed, hvorom her er Tale, ikke er ganske sikker. Afsøbe Professor Bornemann havde vel den Mening, at Dødsstraffen ikke lader sig theoretisk forsvare, men han har ikke bestominde som Medlem af den Commission, hvem det var overdraget at udarbejde det første Udkast til denne Sag, tiltraadt, hvad der er udtalt i Motiverne til Lovudkastet, nemlig at hele Commissionen har været enig i, at det, hvilken Ansuelse man end havde om Dødsstraffens Berettigelse, theoretisk talt, „maa ansees for praktisk ugjærligt ganske at opgibe Livsstraffens Anvendelse, og navnlig har den Minoritet, som betvivler dens Retfærdighed fra et høiere, ideelt Standpunkt, erkjendt, at man, paa Grund af den Raahed, der endnu, trods den fremskredne Udvikling, stundom viser sig at være tilstede i Samfundet, vilde udsætte Menneskers Liv og Statens Sikkerhed for altfor stor Fare, hvis man reent vilde affkaffe Livsstraffen.“ Jeg skal ikke her komme ind paa theoretiske Undersøgelser, og heller ikke paa en videre Drøftelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt vort Samfund er saaledes udviklet, at man nu med Sikkerhed kan affkaffe Dødsstraffen. Det forholdes sig ganske vist, som det blev udtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Kampmann), at det er Noget, som maa berøve paa et Øjeblik, hvorvidt Samfundet er saaledes udviklet, men jeg skal kun erindre om, at det traf sig netop saaledes, at, kort efterat vi forrige Gang havde behandlet denne Sag her, indtraf der et Par Tilfælde med nogle grumme Mord, som gjorde ibetmindste flere Medlemmer, der tidligere havde været stemte for Dødsstraffens Affkaffelse, vakkende i deres Mening og bragte dem til den Erkjendelse, at den endnu maaftee behøvedes, samt at det endnu turde

være for tidligt at affkaffe den. Forøvrigt skal jeg, siden jeg har nævnt det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds, gjøre opmærksom paa, at, hvad han bemærkede med Hensyn til Dødsstraffens Affkaffelse, ikke var blevet rigtigt forstaaet af min ærede Ven her i Nærheden (Fallefen). Det forekommer mig nemlig, at Sammenligningen imellem, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds havde bemærket om, at man ikke burde lade Følelsen raade, med det samme ærede Medlems Slutningsbemærkning, at det til Skyvende og Sidst kom an paa Enhvers Følelse, hvorvidt Samfundsordenen var udviklet nok til, at man kunde affkaffe Dødsstraffen, er temmelig uberettiget. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (A. Sjørgensen) udtalte sig mod en enkelt Paragraph, nemlig § 16 i 2det Capitel, som han meente ikke hørte hjemme i Straffeloven, ligesom jeg ogsaa forslod ham saaledes, at han ikke med Hensyn til Realiteten kunde være enig i Bestemmelsen, eller i alt Fald ønskede han en hyberligere og videre gaaende Bestemmelse paa dette Gebeet. Jeg skal for det Første tillade mig at bemærke, at det dog maaftee neppe med Føie kan siges, at denne Paragraph ikke hører hjemme i det Capitel, hvori den staaer, thi det er en Følge af Straffen, Noget, der altsaa, om jeg saa maa sige, er en Bestanddeel af Strafarbejds Væsen og Natur, at dermed for Udlændinge følger en Forbrydelse af Retten til under visse Omstændigheder at være her. Jeg troer, at det maa hjemles i Loven, naar man ved Dom skal kunne berøve en Mand Retten til at være her, og jeg betvivler Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem udtalte, at Politivirigheden skulde være berettiget til at gjøre en saadan Udviisning, gjældende mod en Mand, paa hvem Loven forbyder at anvende Udviisning som Straf. Rigtig som det altsaa efter min Opfattelse er naturligt, at man i det Capitel, der handler om Straf, berører den ingenlunde uvigtige Side af Conseqvenferne af Strafarbejde, at der dermed kan følge, at En bliver udviist ved Dom, saaledes hører Bestemmelsen ogsaa hjemme i Straffeloven, forsaavidt man sætter — og det maa man sætte — Straf for den Udviste, der overtræder Udviisningsordren og vender tilbage uden Tilladelse.